

Ležící pozůstalost

Ležící pozůstalost nebyla subjektem, který by z hlediska dnešního práva nebyl vůbec způsobilý jednat např. v řízení před soudem, ale zvláštní právní institucí, která sice nebyla ani právnickou ani fyzickou osobou, ale byla nositelem určitých, byť omezených práv a povinností. Mohla tudíž v řízení soudním či správním jako účastník řízení vystupovat.

Ležící pozůstalost nebyla subjektem, který by z hlediska dnešního práva nebyl vůbec způsobilý jednat např. v řízení před soudem, ale zvláštní právní institucí, která sice nebyla ani právnickou ani fyzickou osobou, ale byla nositelem určitých, byť omezených práv a povinností. Mohla tudíž v řízení soudním či správním jako účastník řízení vystupovat.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 29.6.2000, sp.zn. 33 Cdo 2398/98)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci o určení vlastnictví k nemovitostem, vedené u Okresního soudu v Trutnově pod sp. zn. 10 C 56/95, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. června 1998 č. j. 24 Co 578/96-46, tak, že rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. června 1998 č. j. 24 Co 578/96-46 a rozsudek Okresního soudu v Trutnově ze dne 9. září 1996 č. j. 10 C 56/95-33 se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu v Trutnově k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Okresní soud v Trutnově rozsudkem ze dne 9. září 1996 č. j. 10 C 56/95-33 určil, že vlastníkem nemovitostí domu čp. 17 se stavební parcelou č. 22 a pozemkovou parcelou č. 88/1, zapsaných na listu vlastnictví pro obec V., katastrální území P. - H., je žalobce. Soud prvního stupně současně rozhodl o náhradě nákladů řízení. Soud z výpisu z katastru nemovitostí z 14. 12. 1994 zjistil, že vlastníkem domu čp. 17 se stavební parcelou č. 22 byl žalobce. Ten je zapsán i jako vlastník zahrady 88/1 ve srovnávací sestavě parcel. Z dalšího výpisu z katastru nemovitostí ze dne 13. dubna 1995 vyplynulo, že jako vlastník těchto nemovitostí byl zapsán žalovaný podle odevzdací listiny Okresního soudu v Trutnově ze dne 29. listopadu 1994 č.j. D 1613/93. Z výměru ONV ve V. ze dne 28. června 1946 č. j. 19222 se podává, že podle § 1 odst. 4 dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. byl konfiskován majetek v H. čp. 17. Soud prvního stupně dále z rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 12. listopadu 1993 č. j. 12 Nc 292/93 zjistil, že L. E., nar. v D. D., byl prohlášen za mrtvého a den smrti byl určen datem 26. 6. 1944. Ze spisu D 1613/93 Okresního soudu v Trutnově soud shledal, že v dědickém řízení bylo 14. 10. 1994 vydáno usnesení, podle kterého dědicové uzavřeli dohodu, že dům čp. 17 se stavební parcelou č. 22 a pozemkovou parcelou č. 88/1 ve V. převezme žalovaný. Poté byla vydána odevzdací listina na tento majetek ve prospěch žalovaného s poukazem na uzavřenou dědickou dohodu. Tato listina nabyla dne 9. prosince 1994 právní moci. Soud prvního stupně konstatoval, že nemovitý majetek uvedený ve výroku byl konfiskován dekretem prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. K přechodu konfiskovaného majetku na stát docházelo účinností dekretu, tedy dnem jeho vyhlášení. V době úmrtí zůstavitele upravoval dědické právo obecný zákoník

občanský. Podle něho dědic nabývá dědictví a stává se jeho vlastníkem až odevzdáním dědictví (§ 819 o.z.o.). V období od smrti zůstavitele do odevzdání dědictví se jednalo o tzv. ležící pozůstalost. Ke konfiskaci majetku L. E. došlo po jeho úmrtí, ale před přijetím pozůstalosti. Podle § 547 věty druhé o.z.o. se v té době hledělo na pozůstalost tak, jako kdyby byla dosud v držení zemřelého. Majetek tedy mohl být a také byl konfiskován. V dědickém řízení k této skutečnosti nebylo přihlédnuto, soud však vyšel z toho, že dědické řízení zavazuje pouze účastníky tohoto řízení.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Hradci Králové jako soud odvolací shora označeným rozsudkem změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že se zamítá žaloba na určení, že žalobce je vlastníkem předmětných nemovitostí. Odvolací soud současně rozhodl o náhradě nákladů řízení včetně řízení odvolacího. Odvolací soud převzal skutková zjištění soudu prvního stupně, dospěl však k jiným právním závěrům. Dovodil, že ačkoliv účinky dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. nastaly ke dni jeho vyhlášení, z ustanovení § 1 odst. 4 tohoto dekretu plyne, že o tom, zda byly splněny podmínky pro konfiskaci, rozhodoval příslušný okresní národní výbor, proti jehož rozhodnutí se bylo možno odvolat k zemskému národnímu výboru. Řízení před národním výborem (okresním a zemským) se řídilo tehdy platným správním řádem - nařízením vlády č. 8/1928 Sb. Pokud okresní národní výbor nedoručoval své rozhodnutí veřejnou vyhláškou (a o takový případ se v posuzované věci nejednalo) bylo třeba je doručit účastníku správního řízení, tedy buď fyzické či právnické osobě. Podle § 14 nařízení vlády č. 8/1928 Sb. účastníky správního řízení mohly být pouze fyzické nebo právnické osoby. Jestliže proto původní vlastník dotčených nemovitostí L. E. ke dni rozhodnutí, tj. k datu vydání výměru ONV ve V. - 28. 6. 1946, byl již mrtev, znamená to, že proti němu nemohlo být vedeno správní řízení a bylo-li vedeno, výměr okresního národního výboru nemohl nikdy nabýt právní moci (nemohl být ani doručen) a nemohl jako nicotné rozhodnutí způsobit dekretem č. 108/1945 Sb. předpokládané účinky, to je přechod vlastnického práva z původního vlastníka na stát. Úvaha soudu prvního stupně o tom, že na ležící pozůstalost bylo třeba hledět jako by byla v držení zemřelého, na těchto závěrech nemůže nic změnit, neboť ve vztahu k řešení otázky, zda nastaly účinky konfiskace, nelze vystačit pouze s obecným zákoníkem občanským (§547 a § 811 o.z.o.). Protože v řízení nebylo prokázáno, že by stát nabyl vlastnictví k předmětným nemovitostem jiným způsobem, nemohly tyto nemovitosti podle zákona č. [172/1991](#) Sb. přejít do vlastnictví žalobce. Námitka žalovaného o překážce věci rozsouzené, kterou měla podle jeho názoru tvořit odevzdací listina Okresního soudu v Trutnově, vydaná ohledně dotčených nemovitostí žalovanému, neobstojí. I když totiž lze odevzdací listinu pokládat za soudní rozhodnutí, žalobce nebyl účastníkem tohoto řízení a již tato okolnost vylučuje, aby odevzdací listina tvořila překážku věci rozsouzené.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jež odůvodnil tím, že rozhodnutí odvolacího soudu vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování, a spočívá na nesprávném právním posouzení věci /dovolací důvody podle § 241 odst. 3 písm. c) a d) o.s.ř./. Žalobce uvedl, že si je vědom posunu, který nastal v posuzování tzv. ležící pozůstalosti, přesto s tímto posouzením věci nemůže souhlasit. Konfiskační dekret měl nepochybně pouze deklaratorní povahu a sloužil k přesné identifikaci konfiskovaného majetku. Majetek sám byl konfiskován ke dni účinnosti příslušného dekretu prezidenta republiky, tedy přímo zákonem. Podmínky prezidentského dekretu byly nepochybně splněny, konfiskační výměr byl vydán - tudíž majetek identifikován, nelze tedy posuzovat konfiskaci jako neplatnou. Navíc pokud odvolací soud posoudil konfiskaci jako nelegitimní, měl se zabývat jinými důvody, které vedly k tomu, že stát zacházel s předmětným majetkem jako vlastníkem. Toto dokazování nelze provést dotazem na žalobce, zda může předložit jiný nabývací titul státu k předmětnému majetku. Z okolností věci zřejmě vyplývá, pokud se vychází z neplatnosti provedené konfiskace, že stát se ujal majetku bez právního důvodu. Pak je nutno, s ohledem na zákon č. [87/1991](#) Sb., zkoumat, kdy stát poprvé začal s tímto majetkem jako vlastníkem nakládat. Došlo-li k tomu v rozhodné době podle zákona č. [87/1991](#) Sb., mohl se žalovaný vydání

tohoto majetku domáhat jenom postupem tam uvedeným. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 2 Cdon 764/96. Žalobce navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k dovolání odkázal na rozhodnutí odvolacího soudu, přičemž zdůraznil, že konfiskační dekret prezidenta republiky byl obecně závazným zákonným předpisem a jen z něho není možno dovozovat, že ten který majetek a v neprospěch toho či onoho původního vlastníka se konfiskuje. Na základě dekretu pak mohla být vydána konkrétní rozhodnutí, která přinesla konfiskační rozhodnutí ve prospěch státu. V daném případě byly předloženy i důkazy o tom, že matka žalovaného a on sám se nedopustili žádné nepřátelské činnosti vůči našemu státu za doby okupace. Žalovaný navrhl, aby dovolací soud dovolání zamítl.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud,“) jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas oprávněnou osobou a že je podle § 238 odst. 1 písm. a) o.s.ř. přípustné, přezkoumal napadený rozsudek odvolacího soudu podle § 242 odst. 1 a 3 o.s.ř. a dospěl k závěru, že dovolání je důvodné.

Pokud žalobce tvrdí, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá v podstatné části oporu v provedeném dokazování, není tato jeho námitka opodstatněná. Odvolací soud převzal skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně, na rozdíl od něj však dospěl k jiným právním závěrům. Skutková zjištění soudu prvního stupně přitom vycházejí z provedeného dokazování, přičemž v odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně je řádně popsáno, z jakých provedených důkazů soud vychází.

Pokud se týká dovolacího důvodu podle § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř., tedy že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, dovolací soud konstatuje, že právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu určil sice správně, ale nesprávně ji vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Námitka dovolatele, že žalovaný se mohl domáhat vydání majetku jenom postupem podle zákona č. [87/1991](#) Sb., neboť jde o případ, kdy se stát ujal majetku bez právního důvodu, není právně významná již z toho důvodu, že podle zjištění odvolacího soudu byly předmětné nemovitosti v roce 1947 přidělovou listinou z 21. 12. 1947 č. j. 1570/47 přiděleny do vlastnictví A. a Z. N. Z tohoto zjištění je zřejmé, že stát se ujal majetku zemřelého L. E. nejpozději v roce 1947, tedy mimo rozhodné období podle zákona č. [87/1991](#) Sb.

Z hlediska tohoto dovolacího důvodu bylo dále úkolem dovolacího soudu posoudit, zda výměr Okresního národního výboru ve V. ze dne 28. června 1946 č. j. 19222, kterým bylo rozhodováno o tom, zda byly splněny podmínky pro konfiskaci majetku L. E., mohl způsobit dekretem prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. předpokládané účinky, tj. přechod vlastnického práva z původního vlastníka na stát, pokud byl výměr vydán v době, kdy již byl L. E. mrtvý.

V souladu s ustálenou judikaturou (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. prosince

1994 sp. zn. 4 Cdo 174/94 publikovaný v časopise Právní rozhledy č. 4/95 na straně 156) vychází Nejvyšší soud v souladu s odvolacím soudem z toho, že rozhodnutí o tom, jsou-li splněny podmínky podle dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., které podle ustanovení § 1 odst. 4 dekretu vydával příslušný okresní národní výbor, mělo deklaratorní charakter. Ke konfiskaci docházelo přímo ze zákona dnem účinnosti dekretu prezidenta (30.10.1945), jak plyne z ustanovení § 1 odst. 1 dekretu, podle něhož se bez náhrady konfiskoval pro Československou republiku majetek nemovitý i movitý, zejména i majetková práva (jako pohledávky, cenné papíry, vklady, práva nehmotná), který ke dni faktického skončení německé a maďarské okupace byl nebo ještě jest ve vlastnictví osob uvedených pod § 1 odst. 1 bodem 1 až 3 tohoto zákonného ustanovení.

I když rozhodnutí příslušných správních orgánů podle ustanovení § 1 odst. 4 dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., o konfiskaci nepřátelského majetku a o Fondech národní obnovy, o tom, zda jsou splněny podmínky pro konfiskaci majetku osob uvedených v ustanovení § 1 odst. 1 bod 3) dekretu, nebylo rozhodnutím o konfiskaci, bylo jeho vydání nezbytné pro zjištění, který majetek, tzn. majetek které osoby, byl ke dni účinnosti dekretu konfiskován. Teprve vydáním tohoto rozhodnutí byl konfiskační proces završen. Bez právně účinného rozhodnutí (výměru) správního orgánu o tom, že jsou splněny podmínky pro konfiskaci majetku podle § 1 odst. 4 dekretu č. 108/1945 Sb. nelze dovodit, že došlo k přechodu konfiskovaného majetku na stát.

Na rozdíl od ustanovení § 509 zákona č. 141/1950 Sb., občanského zákoníku účinného od 1. ledna 1951, a ustanovení § 460 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku účinného od 1. dubna 1964, ve znění předpisů jej měnících a doplňujících, nebyl režim nabývání dědictví podle obecného zákoníku občanského z roku 1811 (dále opět jen „o.z.o.“) založen na zásadě nabytí dědictví ke dni smrti zůstavitele. Podle § 797 a § 819 o.z.o. se dědic stal vlastníkem věcí náležejících do dědictví teprve odevzdáním dědictví na základě odevzdací listiny soudu, která jako usnesení měla charakter jak deklaratorní, tak i konstitutivní. Usnesení deklarovalo, že v ní uvedený delát (osoba povoláná k dědictví) prokázal svůj dědický titul v pozůstalostním řízení u soudu vedeném podle zákona o soudním řízení v nesporných věcech právních, uvedeného patentem č. 208/1854 ř.z., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nesporný patent,“) a současně se usnesením vytvářel nový, od dosavadního odlišný, právní stav, spočívající v tom, že pozůstalost přechází do právní držby dědice, který do té doby nesměl dědictví svémocně vzít v držbu. Odevzdací listina byla titulem vlastnického práva a odevzdání pozůstalosti dědici již následně k dovršení přechodu nevyžadovalo vkladu vlastnického práva do veřejných knih podle § 819 a § 436 o.z.o. (když také ve smyslu § 4 obecného knihovního zákona č. 95/1871 ř.z. se zapisovala tzv. knihovní práva nikoli jako taková, nýbrž pouze právní jednání vedoucí k jejich nabytí, převodu, omezení nebo zrušení). Řečeno slovy tehdy panující doktríny, dědic se stal vlastníkem nemovitostí patřících do dědictví už odevzdáním pozůstalosti, jímž dědické řízení končilo, nikoli teprve knihovním převodem. Po zůstavitelově smrti, která na změnu vlastnických právních vztahů neměla žádný vliv, se dědictví nabízelo (deferovalo) povolaným osobám (delátům), kterým vzniklo jen právo deferovanou pozůstalost přijmout (zpravidla dědickou přihláškou) nebo odmítnout. I když delát pozůstalost přijal, platil zákaz obsažený v § 797 o.z.o., podle něhož nesměl dědictví vzít v držbu, dokud jeho dědické právo nebude před soudem projednáno a dědictví mu odevzdáno, tj. převedeno v právní držbu (srov. § 149 a násl. nesporného patentu). Od smrti zůstavitele až do odevzdání dědictví soudem neměly práva a povinnosti tvořící pozůstalost subjektu (nepatřily již zůstaviteli a nepatřily ještě dědici), ovšem trvaly, takže byly možné jen takové jejich změny, k nimž nebylo zapotřebí spolupůsobení subjektu, nýbrž stačila existence subjektu. Z ustanovení § 547 o.z.o. vyplývá konstrukce tzv. ležící pozůstalosti (hereditas iacens) spočívající v tom, že po dobu delace (od úmrtí zůstavitele do přijetí dědictví povolanou osobou) se na pozůstalost hledí tak, jako kdyby dosud byla v držení zemřelého a od přijetí dědictví do jeho nabytí odevzdáním představuje dědic zůstavitele, k čemuž se dodává, že vůči třetí osobě považují se oba za osobu

jedinou. Je třeba zmínit, že za nesprávný již v době účinnosti obecného zákoníku občanského byl považován názor dovozuující, že ležící pozůstalost je právnickou osobou. Na ležící pozůstalost se hledělo, jako by tu subjekt (fyzická osoba) byl, neboť mohly vzejít pohledávky ex delicto a byla možná i krádež (okupace) pozůstalostních věcí. Přistoupení deláta po podání dědické přihlášky k zůstaviteli pak mělo význam v tom, že ležící pozůstalost vůči třetím osobám zastupoval a spravoval, aniž by byl jejím vlastníkem.

Podle právní teorie nebyla ležící pozůstalost (tj. pozůstalost, představovaná souborem práv a povinností zemřelého zůstavitele, před jejím odevzdáním dědici podle § 819 o. z. o.) něčím, co by nemohlo být subjektem určitých práv a povinností. V Komentáři k československému obecnému zákoníku občanskému, vydanému nakladatelstvím Linhart v Praze v roce 1936 se k tomu na str. 52 třetího dílu uvádí, „že hledíme na ležící pozůstalost, jako by tu subjekt byl„. Měla tedy práva a povinnosti, jako kdyby subjektem práva byla. Nešlo tedy o tzv. non subjekt, jenž z hlediska dnešního práva není vůbec způsobilý jednat např. v řízení před soudem, ale o zvláštní právní instituci, která sice nebyla ani právnickou ani fyzickou osobou, ale byla nositelem určitých, byť omezených práv a povinností. Mohla tudíž v řízení soudním či správním jako účastník řízení vystupovat. Důkazem správnosti tohoto pojetí je i praxe Nejvyššího správního soudu, který ve svém nálezu ze 6. ledna 1948 č. 633/46-4, týkajícím se právě konfiskačního řízení a publikovaném v Bohuslavově sbírce pod č. A 1808, přiznává ležící pozůstalosti právo účastníka správního řízení. V tomto nálezu mj. konstatuje, že pozůstalosti vlastníka zemědělského majetku, zemřelého po účinnosti dekretu, nelze upírat právo, aby se bránila výroku úřadu, jímž se deklaratorně zjišťuje skutečnost, tvořící zákonný předpoklad konfiskace majetku podle dekretu. Z hlediska řešení sporné otázky pak je nevýznamné, zda ten, jehož majetku se měla konfiskace týkat zemřel před či po zahájení konfiskačního řízení. Podstatné je, že pozůstalost měla legitimaci jako samostatný subjekt práv a závazků a (nadto) mohla činit procesní úkony ve správním řízení - např. podat stížnost u Nejvyššího správního soudu.

Správní akt (výměr) vydaný podle § 1 odst. 4 dekretu č. 108/1945 Sb., pokud směřoval proti ležící pozůstalosti, tedy nebyl právním úkonem nicotným. V tomto je tedy závěr odvolacího soudu nesprávný. Podmínkou ovšem bylo, že účastníkem správního řízení byla skutečně hereditans iacens, jež byla po podání dědické přihlášky zastupována delátem a před podáním této přihlášky opatrovníkem. Jen v tomto případě mohlo být rozhodnutí řádně doručeno (a to i tehdy, kdy se doručovalo veřejnou vyhláškou). Řádné doručení rozhodnutí ve správním řízení přitom bylo podmínkou jeho vykonatelnosti /srov. § 72 odst. 2 a § 91 vládního nařízení č. 8/1928 Sb., o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů (správní řízení)/. Tato podmínka v daném případě však nemohla být splněna. Ležící pozůstalost nemohla být zastupována delátem, neboť dědické řízení proběhlo až na základě návrhu dědiců E. E. a H. E. ze dne 4. srpna 1993, přičemž tito dědicové učinili dědické přihlášky dne 10. června 1994. Ležící pozůstalost nemohla být zastoupena ani opatrovníkem, neboť L. E. byl prohlášen za mrtvého až rozsudkem Okresního soudu v Trutnově ze dne 12. listopadu 1993 č. j. 12 Nc 292/93-12, přičemž za den smrti bylo stanoveno datum 26. června 1944. Ač tedy není správný závěr odvolacího soudu, že proti ležící pozůstalosti nemohlo být vedeno řízení podle § 1 odst. 4 dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb., je správný jeho závěr, že toto rozhodnutí nemohlo nabýt právní moci, resp. se stát vykonatelným. Z toho ovšem vyplývá, že konfiskační řízení proti majetku L. E. nebylo završeno řádným rozhodnutím podle § 1 odst. 4 dekretu č. 108/1945 Sb. a nelze tudíž v tuto chvíli konstatovat, že tento majetek přešel tímto způsobem na stát.

Z výše uvedených skutečností však vyplývá, že bylo zahájeno správní řízení podle § 1 odst. 4 dekretu č. 108/1945 Sb. Toto řízení nebylo dosud ukončeno, neboť výměr vydaný Okresním národním

výborem ve V. nebyl řádně doručen ležící pozůstalosti po zůstaviteli L. E. a výměr tudíž nenabyl právní moci a vykonatelnosti. Za této situace měl soud prvního stupně podle § 109 odst. 1 písm. b) věty první o.s.ř. přerušit řízení, neboť rozhodnutí závisí na otázce, kterou není v tomto řízení oprávněn řešit, a dát podnět příslušnému správnímu orgánu, aby pokračoval v řízení podle § 1 odst. 4 dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. a doručil výměr právním nástupcům - dědicům L. E. Soud prvního stupně tak však neučinil. Odvolací soud měl proto zrušit rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátit s pokynem k přerušení řízení a podání podnětu správnímu orgánu k pokračování v řízení podle § 1 odst. 4 dekretu č. 108/1945 Sb. Takto však nepostupoval ani odvolací soud. Tím zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Nejvyšší soud proto podle § 243b odst. 1 věty za středníkem o.s.ř. rozsudek odvolacího soudu zrušil. Protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i pro rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud podle § 243b odst. 2 o.s.ř. i rozsudek soudu prvního stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Odmítnutí dovolání](#)
- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Omezení vlastnického práva veřejným prostranstvím a bezdůvodné obohacení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Opomenuté vyjádření účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Pohledávka](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)